

mater naprosila, da bi te obleke nikdar ne nosila. In ni je oblekla več.

Pokorna je bila vedno. V šoli je dajala v tem oziru najlepši zgled; na željo matere pa je doma, posebno o počitnicah, opravljala vsako hišno delo, ki je odgovarjalo njenim močem. Taka je bila — Serafina.

Srečni — nesrečni.

Sredi učenja ste zdaj, dragi otroci. Ta-le čas okrog Božiča imate še prav posebno veselje do učenja. Vreme zunaj je bolj pusto in nič kaj mikavno, zato se lažje pripravite k učenju. Pa še nekaj vas priganja: Praznik sv. Nikolaja. Takrat se je treba prikupiti staršem, zlasti pa še velikemu prijatelju otrok: sv. Miklavžu. Zakaj — ni treba pripovedovati. Ko mine miklavževanje, se pa že veselimo na ljubke božične praznike, ko nebeško Dete — Jezušček obdarja pridno in nedolžno deco; zato treba zopet marljivosti in ubogljivosti. Pa dobri otroci se za vse to radi potrudijo, saj hočejo o božičnih praznikih uživati čisto in neskaljeno veselje v družbi srečnih in zadovoljnih staršev.

Veste, ljubi otroci Marijini, kateri revčki mi pa ob tem-le času okrog Sv. Nikolaja in proti Božiču največkrat hodijo na misel? . . . Tisti otroci, ki o miklavževem veselju in božični sreči prav nič ne vedo in tudi vedeli ne bodo, če bi jim ne prišli na pomoč dobrosrčni otročiči katoliških staršev in darežljivi katoličani sploh. Tisti nesrečni revčki so otroci poganških staršev po tujih, nam malo znanih deželah tam na Vzhodu. Veste, koliko je vseh? Še čez 200 milijonov jih je. Ti otroci nič ne vedo o verskih resnicah, nihče jih ne bo poučil o ljubem Bogu, o dobri Mamki božji, o zvestih angelih, ki nas tako skrbno varujejo. O kako zapuščeni in nesrečni so ti pogančiči! — Kako srečni pa ste vi, otroci Marijini, zlasti če se primerjate s poganškimi nekrščenci! Ali ste se za to srečo: za milost sv. krsta, za dobroto, da ste udje edinozveličavne sv. katoliške Cerkve, da se v verskih resnicah tako skrbno

poučujete, — ali ste se dobrotljivemu Bogu že kdaj zahvalili? ... Le storite to in popravite zamudo sedaj, če ste morda doslej pozabljali na to dolžnost. Hvaležnost za dar sv. vere in za izredno prednost, da ste celo otroci Marijini, izkažite s tem, da boste odslej še bolj pridno hodili k sv. obhajilu!

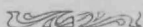
Pa še na en poseben način izkazujejo dobri otroci hvaležnost za dar prave vere: S tem namreč, da revnim pogančičem pomagajo ... »Kako pa?« vprašujete. »Kako jim čemo pomagati, ko so tisoč in tisoč ur od nas oddaljeni!« Da, daleč, daleč so od vas, a kljub temu evropski otroci vsako leto rešijo nešteto poganskih dečkov in deklic. Kako vendar?

Vidite, za rešitev poganskih otrok je ustanovljena posebna misijonska zveza mladoletnih otrok, ki se imenuje »Dejanje sv. Detinstva.« »Da, da, o tem smo pa že nekaj čuli v šoli,« boste rekli. No, tem bolje. Če ste že poučeni, prav; če pa ne, pa prosite gospoda kateheta, pa vam bo še kaj več povedal o tem »Detinstvu«. Povedal vam bo, da se lahko vsak otrok zapiše v sv. Detinstvo, če ima le voljo nekaj vinarjev na leto darovati za rešitev poganskih otrok. Vsega tega tukaj ne bom opisoval, ker vam bo g. veroučitelj rad pojasnil, česar še ne veste. Le prosite ga! On bo potem vaše vinarje zbral, pa jih bo poslal misijonarjem, ki bodo krščevali in vzgojevali naše nesrečne prijateljčke tam daleč na Kineškem in drugod.

Da boste imeli za »Detinstvo« več veselja in vneme, vam povem še mično zgodbico.

Nedavno tega je pisala neka mati sledeče pismo v misijonsko hišo: »Častiti predstojnik! Tukaj Vam pošljem obleko svoje drage hčerke Nežike, ki je umrla 13. julija t. l., ko je bila šele polsedmo leto stara. Sama je določila, naj pošljemo njeno obleko po njeni smrti revnim poganskim otročičem, zraven pa tudi denar iz hranilnika, kolikor si ga je prihranila«. — Z zvežnjem, v katerem je bila še dobro ohranjena obleka, je prišlo na misijonsko hišo 12 kron, prihranek pridne deklice. Starši so pa še priložili zavarovalnino 150 kron, ki so jih prejeli od zavarovalnice po smrti nedolžne Nežike. Vse to se je obrnilo v prid poganskim otrokom.

Po izjavi dotičnega g. župnika je bila ta deklica sila modra pa tudi dobra; imela je posebno zdrav in razvit razum zlasti za verstvene stvari. V bolezni je prejela, daji še tako mlada, večkrat sv. obhajilo, po katerem je srčno hrepenela. Ko se ji je bližala smrt, so bile vse njene misli le pri Jezusu! Srečna mati, srečen oče, ki ima tako dobrega otroka! A. Č.

Legenda o grlici.

Marija je zibala sveto dete Jezuščka in mu pela svete pesmi. Angelsko se je smehljalo Detece v zibelki, in nebeška radost je sijala z lic presvete Device. Sedaj je pela to, sedaj zopet ono pesem s tako nebeškomilim glasom, da so priletele ptičice na odprto okno in jo začudeno poslušale. Detece se je smehljalo venomer, iztezalo svoje nežne ročice proti ptičicam in ni moglo zaspiti. Marija ni utegnila, muditi se pri Sinku, ker je imela še veliko opravka v prijaznem vrtec in uborni kuhinji. Da bi Dete zaspalo, se je sklonila čezenj, ga zibala, se mu smehljala in pela s čistim glasom: »Aja, tutu, aja, tutu! Spančkaj sladko!« Jezušček je kmalu zatisnil očesci in zaspal nalahno; toda ko je Marija hotela vstati in oditi, se je prebudil. Marijo je zaskrbelo, in iskajoč pomoči se je ozirala po skromni sobici. In glej! Kar sede Materi božji na ramo grlica in začne prav tako, kakor je pela Marija: »Aja, tutu, aja, tutu! Spančkaj sladko!« Hitro priveže Devica grlici okrog vratu trak, ki je bil pritrjen pri zibki, in odhiti po opravkih. Ponižno stoji grlica na klopi, maha s svojo nežno glavico sedaj na to, sedaj na ono stran, ziblje s tem božje Detece in poje: »Aja, tutu, aja, tutu! Spančkaj sladko!« Jezušček je kmalu zaspal in se še v sanjah smehljaj tako lepo, tako milo — — —

Marija se je vrnila, oprostila grlico in jo v znak hvaležnosti pritisknila na lice in jo pobožala. Pela in zibala je sama dalje, grlica pa ima za spomin še dandanes lep trak krož vratu, se pri petju vedno priklanja in še dandanes poje, kakor je pela Jezuščku: »Aja, tutu, aja, tutu! Spančkaj sladko!« Vid Vidov.